

Pelle, den lille trumslaganpojken

□ Det är inte allt för ofta föräldrar och andra mer förståndiga medborgare gillar popkillar. En som dock blivit väl ansedd och vänligt bemött är batteristen i det kända stockholmsbandet The Sleepstones. Redan som liten var han nämligen medlem i Sundbybergs skolorkester där han spelade trumma så att hjärtat smalt hos både gammal och ung.

Namnet på nämnde popkille är Per-Olof, "Pelle", Alm från Sture-

gatan. Att han varit med om en hel del inom popbranschen får man klart för sig när han börjar berätta om sitt leverne. Bland meriterna kan nämnas medlemskap som batterist i bland annat Sundbybergs första rock&roll grupp Todde Stors, Customs, Guy and The Turks, Wildcats och olika dansgäng.

Dessutom har han spelat med Anna Lena Jørgen och vikarierat hos självaste Hep Stars, så nog vet han vad det rör sig om.

Pelle är en aning blyg, så det är svårt att fråga allt för närgånget men en sak framhåller han under hela intervjun och det är skillnaden mellan att "slå på trumma" och att "spela trummor". Nuförtiden tycks alla tro, att trummor är det där som hörs lite mer än allt annat. Ingen tänker på, att trummisens uppgift är att bygga upp en sugande rytm. Det gör man knappast genom att slå sönder halva uppsättningen på en kväll.

De sista två åren har Pelle varit med i Sleepstones, som kanske inte är fullt så populära nu som förr, eftersom de gått över till en mer jazzig popstil och lämnat gaphalspopen därhän. Det är sorgligt att den senare sorten skall få regera marknaden när det finns så många musikaliska och bra grupper, säger Pelle.

Den måttliga standarden hos svenska band tror Pelle beror på dålig inspelningsteknik och kanske i viss mån på bristande kunskaper, men bättringen på senare år är påtaglig, menar han.

Pelles egna favoriter är sådana storheter som Joe Morello och Brian Bennet och bland popgrupperna intar Spencer Davis en av ledarplatserna.

Pelle Alm gillar att turnera men hatar att åka bil. "Man får scen-drag" vitsar han till det. Annars uppvägs det mer än väl av alla trevliga kontakter man gör under

turnerandet. Den roligaste resan var den till Las Palmas. Då fick de reportage i Aftonbladet varannan dag och hela bandet behandlades furstligt av öns invånare vart de kom.

På frågan om det är lönande att spela svarar Pelle att flitpengen räcker men om man vill tjäna mycket skall man vara mycket mycket noga med sitt managerval och det är med skärpa i rösten som han genom Sbg Nytt vill sända en varning till alla som drömmer om en tillvaro i sus och dus: *Hoppa inte på första chansen utan den bästa!* Managers som verkar villiga att ta sig an ett band är för det mesta ute helt för egen vinning och struntar ofta i bandet och dess bekymmer. Det gäller att vara på sin vakt och inte dra sig för att, som det så vackert heter, nobba feta anbud och slavkontrakt.

Sleepstones lider inte av divalater och Pelle svarar på *alla* fansbrev. Men han vill inte få fans för sin eventuellt stiliga scenklädsel utan för att bandet spelar bra. En viss åtstramning på brevskrivandet har dock märkts sedan portohöjningen.

När Pelle omsider slutar med musikerlivet tänker han göra sin militärtjänst för att sedan i lugn och ro övergå till sitt yrke som teletekniker.

NICKENACKETA

